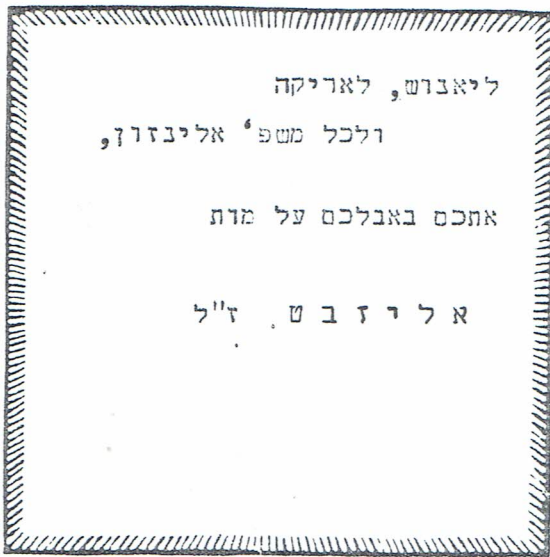

"דפיה"
גולדברג
1987

אליזבט שלנו - דברים על קברה.

בתבונת לב ובתבונת כפיים, בנפש הומיה ורוגשת ובנחרצות הרצון, צעדה אליזבט שלנו הנערצת והאהובה על הכל, בדרך חייה. וחיה רבי מאבקים וקשיים ותובעי מאמץ, אך עם זאת ההנאה מן היפה והנעלה לא נעלמת מעיניה.

מסע החיים של אליזבט נמשך שלושה דורות - דור שקדם למלחמת העולם הראשונה, ואחריו זה שחי בין שתי מלחמות עולם ולבסוף זה שהתחיל מסוף מלחמת העולם השניה ועד ימינו. שלש בירות בעולמה - בודפשט - עיר נעוריה וראשית בגרותה, פריז - תחנת הגלות והנדודים עם תום מלחמת העולם השניה ולאחרונה - מזה עשור ומעלה - משמר השרון. כה זעירה על מפת העולם מול בירות אירופאיות נודעות ועל אף זאת בירה - טירת חלומותיה.

אליזבט גדלה בבית יהודי מסורתי, אך בספק ציוני בימים הרחוקים ההם. עם בואה לארץ אלינו התאזרחה בתוכנו ללא מחיצות ומתוך הזדהות ושמחה. כה חשים בני אדם עם קרום חלומם, אף הבלתי מודע, עור וגידים של מציאות חיה וגאה, עת קוממיות העם והאדם מישראל.

באגרת הברכה לנכדתה ולבני כתתה לכבוד הגיעם למצוות כתבה אליזבט: " בפרק האחרון לחיינו נתן לנו אלוהים את ישראל ונתמזל מזלי לחיות בכעין משפחה גדולה".

- והיא מסיימת את אגרתה באחולים, ואלה דבריה:

" אני מאחלת לכם בכל לבי - היו בטוחים בעצמכם, בדרככם ובאמונתכם".

בכל הנסיבות, את אשר קימה בגופה - איחלה להוריש לבני הנעורים. לאריקה ליאנוש ולנכדיה

נאמר: זכר אשיותה הקורנת של אליזבט יהיה שמור עמנו לאורך זמן.